

De Oktoberrevolutie

Alexander Cherepanov

Marxistische Studies 80-1, 2008.

De tijdelijke nederlaag van het socialisme in de Sovjet-Unie en in Oost-Europa betekent niet het bankroet van het socialistische idee op zich en mag dan ook niet aangegrepen worden als voorwendsel om het historische belang van de socialistische Oktoberrevolutie te ontkennen. Om een wetenschappelijke verklaring te geven voor de huidige situatie en om de angsthazen en de vervalsers van het socialisme en zij die de Oktoberrevolutie bekladden, van antwoord te dienen, verwijzen we naar een bekende leninistische stelling: Het socialisme is verdwenen “ maar dat betekent dat de grenzen waarbinnen we het socialisme kennen, verdwenen zijn. • Vandaag verklaren wij dat het Sovjet-socialisme de historische lessen van het marxisme-leninisme bevestigd heeft.

(...) De Communistische Arbeiderspartij van Rusland werd gesticht in 1991 en was de logische erfgenaam van de Beweging van het Communistisch Initiatief en het Marxistisch Platform in de Communistische Partij van de Sovjet-Unie. Die twee strekkingen hadden begrepen dat er een compromisloze strijd moest gevoerd worden binnen de CPSU, tegen Gorbatsjov en zijn opportunisme, dat bijna heel het Centraal Comité en talloze partijleden in zijn greep had.

De belangrijkste taak van de Communistische Arbeiderspartij van Rusland is de voorbereiding en de verwezenlijking van de socialistische revolutie. Alleen als we een waarachtige leninistische partij zijn, kunnen wij ons programma uitvoeren. De geschiedenis heeft aangetoond dat de partij deze missie maar tot een goed einde kan brengen wanneer ze de voorhoede is van de arbeidersklasse en van alle werkers, wanneer ze de dialectiek beheerst en de proletarische marxist-leninistische ideologie propageert. Daarvoor is een communistische actiepartij nodig, die initiatief neemt en een bewuste discipline eist van haar leden.

Op dit moment stelt het regime alles in het werk om de posities van de burgerij te versterken en elk mogelijk collectief verzet van de werkers, die zich meer en meer bewust worden van de sociale tegenstellingen, aan banden te leggen. Het regime maakt het ze onmogelijk hun volle strijdpotentieel te ontwikkelen; de dominerende klasse werpt obstakels op die de arbeidersorganisaties verhinderen van deel te nemen aan het openbare politieke leven. In de lokale parlementen en in het nationaal parlement zetelt geen enkele arbeider.

De wet op de politieke partijen werd aangepast om de politieke partijen en de organisaties van de arbeiders te liquideren. Nu moet een partij minstens 50.000 leden hebben en de volledige ledenlijsten moeten aan de Registratiedienst voorgelegd worden. Onze leden hebben al die draconische voorwaarden vervuld. Het gevolg is dat ze nu volledig overgeleverd zijn aan politiecontrole en het slachtoffer zijn van verificaties, onderzoeken en intense ondervragingen. De federale Registratiedienst, de trouwe knecht

van het regime, weet maar al te goed dat onze partij bestaat en actief strijdt en heeft de controleresultaten vervalst. Met één pennentrek werden duizenden leden van de lijsten geschrapt.

We hebben een lange juridische weg afgelegd. Maar de uitspraken van de verschillende rechtbanken, tot en met het Grondwettelijk Hof, hebben alleen deze marxistische stelling bevestigd: Het recht, dat is de wil van de dominerende klasse, verheven tot wet. • Men probeert in Rusland niet alleen de Communistische Arbeiderspartij te verbieden, maar de communistische ideologie zelf. Wij werden verboden in 1941 en in 1991. Ze zijn met velen, diegenen die geprobeerd hebben het communistische idee en de sociale rechtvaardigheid te verbieden en te bekladden: van de Algemene Vergadering van de Raad van Europa tot de anticommunisten die bij ons aan de macht zijn, van president Bush tot president Poetin. Maar de historische logica van de sociale ontwikkeling kun je niet verbieden. Geen enkel decreet kan het perspectief van de ontwikkeling van de mensheid van de prehistorie naar de echte geschiedenis, van de ene historische etappe naar een andere, naar een superieure etappe, verbieden. Dat wil zeggen dat het idee van het communisme onsterfelijk is. (...)

De Communistische Arbeiderspartij van Rusland baseert zich op authentieke revolutionaire standpunten met het oog op een verandering van het politieke regime. Zulke oppositie zien de machthebbers maar met lede ogen aan. Maar er is nog een andere partij, die dient om de illusie van een meerpartijenstelsel, de illusie van verdraagzaamheid en diversiteit in het politieke landschap te creëren. Die partij noemt zichzelf ook communistisch. Het is de Communistische Partij van de Russische Federatie.

Volgens haar president Gennadi Zjoeganov is in Rusland het einde van de revoluties bereikt • . Voor ons behoort deze partij tot de linkse sociaal-democratie en als dusdanig zijn wij bereid tot gemeenschappelijke protestacties en verkiezingscampagnes. Maar recente gebeurtenissen hebben bevestigd wat sommige kameraden voorzien hadden: dat de leiding van de CPRF dit bondgenootschap zou verbreken, net als in 2003. De voorheen afgesloten akkoorden om V.A. Tjoelkin, de leider van onze partij, op hun lijst te zetten in Leningrad en mezelf in Tyumen, zijn op het laatste moment afgesprongen. Op 19 september had Zjoeganov een ontmoeting met president Poetin. Daar zou hij instructies gekregen hebben en al op 20 september, tijdens de ontmoeting tussen het Centraal Comité van de CPRF en onze partij, heeft Zjoeganov het akkoord opgezegd. Op het Congres van de CPRF heeft hij Tjoelkin dan zonder de toestemming van onze partij op de kieslijst gezet van de regio van Vladivostok, waar hij zo goed als onmogelijk een zetel kan winnen. En allemaal omdat de Communistische Arbeiderspartij van Rusland een reële politieke kracht is en het regime vreest dat onze invloed onder de arbeidersklasse en de werkers van ons land zal toenemen. (...)

Kapitaal en arbeid kunnen geen partners zijn. Alleen de socialistische revolutie kan de klassentegenstelling oplossen.

Alexander Cherepanov is secretaris van het Centraal Comité van de Communistische Arbeiderspartij van Rusland. Deze bijdrage is de ingekorte versie van zijn toespraak ter gelegenheid van de herdenking van de Oktoberrevolutie in het Internationaal Centrum op 20 oktober 2007 in Brussel.